

บทนำ

เรียวยาวในร่องเท้าสั้นสูงทำนิ้วก้าวเดินอย่างมาดมั่นออกห่างจากลิ้มชื่นคันทรูที่จอตริมแม่น้ำในจุดที่โรมันตึกที่สุดจุดหนึ่งของเมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี ทิ้งผู้ชายที่หล่อที่สุดในย่านนี้ให้ยืนเกาะประตुरुถมองตามตาละห้อย

หล่อไม่ได้หันกลับไปดูหรือ ก็แค่ใช้ความรู้สึก...ว่าเขาต้องทำตาละห้อยอวลยอวรณ์ตามหลังมา

อย่างน้อยก็เพื่อความสบายใจ!

ตรีษฐสะบัดผมตรงยาวดำสนิท เชิดหน้าขึ้นสามสิบองศา บิดสะโพก ยามเร่งฝีเท้าให้กระฉับกระเฉงขึ้นอีก แกล้งลืมไปว่าไอ้เจ้าสั้นสูงทำนิ้วกำลังรุมกัดสั้นเท้าและนิ้วก้อยทั้งสองข้างของหล่ออย่างไร้ความปราณี

เพราะนี่คือท่วงท่าของสาวมันที่เพิ่งเจอผู้ชายแบบหัวทิ่มหัวตำ

มันไม่เกี่ยวกับว่าใครเป็นฝ่ายบอกเลิกก่อน แต่มันเกี่ยวกับว่าใครเป็น

ผู้คุมเกมต่างหาก

คนที่ทั้งสวย ฉลาด มั่นใจ แถมยังเซ็กซี่และขี้เล่นอย่างหล่อน จะให้หาใหม่คืนนี้เลยก็ได้ แค่วะสะบัดผมริมสะพานปอนเตเวคิโอสักห้านาที ลิปนาที่ มิใช่จะได้ตัวเลือกใหม่ๆ เข้ามาอีกเยอะ!

โอเค...ที่ผ่านมาหล่อนอาจจะชอบเขามาก...มาก

ถึงแม้ไม่รู้ว่าจะมีใครที่อยู่ด้วยแล้วหัวเราะได้เท่าตอนอยู่กับเขาอีกหรือเปล่า

หรือจะมีใครที่ทำให้ใจเต้นและวาบหวิวในท้องน้อยได้เท่าที่เขาทำอีกไหม

หรือจะมีใคร 'จูบ' แล้วให้ความรู้สึก 'อบอุ่นเหมือนอยู่บ้าน' เท่าจูบของเขาอีกหรือไม่ในโลกนี้

แต่พอ! จบก็คือจบ!

เสียงเพลงจังหวะสนุกสนานดังขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย อย่างกับใครใส่เพลงประกอบหนังเข้ามาโดยไม่ดูอารมณ์ของตัวละคร เสียงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าล้วนเอง ตรีนุชควานมือไปหยิบขึ้นมากดรับ

“เฮลโลว”

“แกเป็นอะไร เสียงยังกับร้องไห้”

อารมณ์นี้ไม่ต่างกับมีใครเดินเข้ามาบอกว่าหล่อนลืมนูตชิป ปลายสายทักคำแรกทำเอาสะดุ้ง มือตะปบหน้าตัวเอง แล้วพบว่ามันเปียกปอนไปด้วยน้ำตา

ให้ตายสิ น้ำตาบ้า ดันไหลออกมาตั้งแต่เมื่อไหร่! ไม่รู้ตัวเลย!

“บ้าสิ! ฉันแค่เป็นหวัดนิดหน่อย” ตรีนุชกรอกเสียงอุ๊อู่ไปทางโทรศัพท์

“จริงนะ?”

“เออ แกมีอะไรก็ว่ามา”

“ฉันจะโทร. มาบอกว่า เรื่องแผนทะเลลุ่มยุโรปของเราละ...”

“อย่าบอกนะว่าแกะจะเข็นอีกคน!” แหวออกไปแล้วก็นึกได้ จึงรีบเปลี่ยนคำพูด “ฉันหมายถึง ยายลิลก็ัวไม่อนุญาตคนหนึ่งแล้ว อย่าบอกนะว่าแฟนแกก็จะเปลี่ยนใจไม่ให้มาอีก”

“ตรงข้ามนะสิ” เอร่าทำเสียงปลงอนิจจังมาตามสาย “ตอนนี้อยายลิลไปกับเราได้แล้ว”

“ว้าย! จริงหรือ”

ความดีใจทำให้เปลอมองข้ามเสียงถอนใจแปลกๆ ไปชั่วขณะ

ตรีนุชเป็นคนเพื่อนเยอะก็จริง แต่เพื่อนที่สนิทจริง สนิทนาน และไม่เคียดต้องตั้งคำถามเรื่องความจริงใจนั้นมีอยู่สองคน คือเธอกับลิลเนตร เป็นแก๊งสามสาวที่บุคลิกต่างกันสุดขีด จนใครๆ ก็สงสัยว่ามาสนิทกันได้อย่างไร เมื่อครั้งที่รู้ข่าวดีว่าตรีนุชได้ทุนมาเรียนอิตาลี ทั้งสามวาดฝันจะได้จัดทริปตะลุยยุโรปด้วยกัน

‘ช่วงใกล้เรียนจบเราค่อยไปหาคนที่โน่น ตระเวนเที่ยวยุโรปให้ทั่ว แล้วก็รับมันกลับเมืองไทยมาพร้อมกันเลย’

แผนแรกเริ่มเคยเป็นอย่างนั้น

แล้วก็ค่อยมาผัดแผน เมื่อ ‘พีซังค์’ เจ้าบ่าวข่าวใหม่ปลามันของลิลเนตรยื่นคำขาดสั้นๆ

‘พีไม่ให้ไป’

ด้วยเหตุผลว่า...

‘พีตั้งใจแล้วว่ากันยายนี่เราจะต้องทำลูก พอถึงพฤษภาคมปีหน้าลิลจะได้คลอดพอดี พี่อยากให้คุณเกิดวันจันทร์มงคล จะได้ตั้งชื่อว่าวันจันทร์ อาจารย์ป่าช่วยคำนวณหลักเลขศาสตร์มาให้เรียบร้อยแล้ว’

แผนการตะลุยยุโรปจึงเหลือกันแค่ตรีนุชและเอร่าเพียงสองคน เอร่ามีแฟนอยู่คนหนึ่ง แต่เป็นความสัมพันธ์แบบทางไกล เพราะฝ่ายชาย

ทำงานอยู่ที่เกาะซานโตรินี ประเทศกรีซ ดังนั้นนอกจากไม่มีใครมาห้ามแล้ว
แผนไปเที่ยวยุโรปครั้งนี้เราจะได้ของแถมเป็นการแวะไปเจอคนรักที่โหม่น
ด้วย

แผนการท่องเที่ยวที่วางไว้กำลังจะมาถึงในเดือนหน้า ไม่นึกไม่ฝันเลย
ว่าจะได้รับข่าวดีว่าลิเลเนตรเปลี่ยนใจมาร่วมทริปได้ในวินาทีสุดท้าย

“แจ้งไปเลย! แต่ยายลิลมันไม่ต้องอยู่ทำลูกกับพี่ซังค์แล้วเหอ มันท
ไปกล่อมอีท่าไหนพี่ซังค์ถึงยอม”

“พี่ซังค์ไม่ได้ยอมหรอก แล้วมันก็คงจะไม่ได้ทำลูกกันแล้วด้วย”

ตรีนูซเพิ่งจะเข้าใจว่าน้ำเสียงของเอราฟังดูกร่อยนิดๆ ไม่ทันถามว่า
เกิดอะไรขึ้น ก็ได้ยินเสียงกุกกักเหมือนโทรศัพท์มีการเปลี่ยนมือ

“ตรีนูซ...” เสียงเบาหวิวของลิเลเนตรดังขึ้นแทน

เพื่อนทั้งสองอยู่ด้วยกัน?...ตรีนูซก็มมองนาฬิกาข้อมือโดยเร็ว...สี่ทุ่ม
อิตาลี...ตีสามประเทศไทย...ไม่ใช่เรื่องธรรมดาเลยที่ลิเลเนตรจะมาบ้านจิม
บ้านแจ่ออยู่กับเอราในเวลาแบบนี้ เพราะพี่ซังค์ไม่เคยอนุญาตให้ภรรยาอยู่
นอกบ้านหลังสองทุ่ม เปลอๆ เขาไม่ให้ฝ่ายนั้นเข้านอนหลังสี่ทุ่มด้วยซ้ำ
เพราะจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพของคนที่กำลังเตรียมตัวตั้งครรรภ์

“ยายลิล”

“ฉันเลิกกับพี่ซังค์แล้ว”

เสียงฟ้าผ่าเปรี้ยง แล้วฝนฟ้าใหญ่ก็เทลงมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ราวกับ
มีใครกดปุ่มเอฟเฟกต์ประกอบฉากโดยไม่ดูตาม้าตาเรือ

ตรีนูซร้องกรี๊ด สะบัดส้นสูงออกจากเท้าแล้ววิ่งหลบเข้าชายคา
ในสภาพหัวหยิกฟู ฝนไล่ช้างทำให้เซรั่มเพื่อผมเหยียดตรงลื่นฤทธิ์

“โอเค ไหนแกพูดอีกทีซิ”

“เราจะหย่ากัน”

แล้วลิลเนตรก็ปล่อยโฮมาตามสาย แข่งกับเสียงฟ้าร้องรอบตัวของ
ตรีษฐ มีอเรียวจิกโทรศัพท์แน่น...

วันนี้คือวันโลกาวินาศ วันนี้คือวันที่มนุษย์เพศชายประกาศสงคราม
ทำลายล้างเพศหญิง พวกนั้นต้องการให้ผู้หญิงอ่อนแอตรอมใจตายแล้วก็
สูญพันธุ์ไปเอง

มีเพียงผู้หญิงแกร่งกร้านโลกเท่านั้นที่จะอยู่รอด!

“ฟังฉันนะ ลิลเนตร แกหยุดร้องให้แล้วไปเก็บกระเป๋าคูเตลายนะ ฉัน
จะพาแกไปตะลุยแดนมาทาดอร์ที่สเปน และถ้าไม่ได้ตัวใหม่ ก็ไม่ต้องกลับ
เมืองไทย!”

หล่อนก็เหมือนกัน จะขอประกาศแบบทูปหม้อข้าวก่อนออกรบไว้
ตรงนี้เลยว่า ถ้าทริบนี้ไม่ได้ผู้ชายคนใหม่มาโพสตรูปยับเยย ‘หมอนั้น’ หล่อน
จะไม่ยอมกลับเมืองไทยเป็นอันขาด!

Part 1 : สປ

๑

ก้าวแรกสู่แดนกระทิงดุ

นับถอยหลังอีกเพียงแค่หกวันกับสิบสองชั่วโมง นางสาวตรีหนูชก็จะได้เดินทางไปตะลุยสเปน แดนมาทาดอร์ กระทิงดุ และผู้ชายกล้ามเนื้อแน่น เป็นการเริ่มทริปท่องเที่ยวยุโรปที่นับวันรอคอยมาแสนนาน

เวลาหกวันกว่าๆ ที่เหลือในอิตาลี ดินแดนที่มาใช้ชีวิตนักศึกษาปริญญาโทอยู่เกือบสองปีเต็ม ดูเหมือนจะเยอะแต่ก็น้อย นอกจากต้องจัดกระเป๋าเดินทาง เตรียมบิกินี ครีมนกันแดด ชุดชั้นในลูกไม้ และชุดเซ็กซี่สำหรับท่องเที่ยว ตรีหนูชยังต้องแพ็คของที่ไม่ได้ใช้ทั้งหมดที่เหลือใส่กล่องและส่งส่งล่วงหน้ากลับเมืองไทยด้วย

ออกจากอิตาลีครั้งนี้ หล่อนจะไม่หวนกลับมาอีก อย่างน้อยก็ไม่ใช้เร็วๆ นี้ เพราะจุดหมายหลังจบทริปตะลุยยุโรปคือ เดินทางกลับประเทศไทย อันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนที่จากมาเกือบสองปี

ในเมื่อเรียนจบก็ถึงเวลาที่ต้องกลับไปใช้ทุนให้สถาบันซึ่งมีเมตตาให้ทุนหล่อนมาร่ำเรียน

ตรีनुชย์ด้าวของทั้งหมดลงกล่องขนาดใหญ่ทั้งสิ้นสามใบ ภาพวาดที่เคยติดเต็มฝาผนังสีขาวถูกปลดออกหมด ห้องสี่เหลี่ยมอันเคยเป็นที่ซุกหัวนอนอันแสนอบอุ่น บัดนี้ดูกว้างและโล่งจนน่าใจหาย ในตู้เสื้อผ้าบนชั้นวางของ และโต๊ะเขียนหนังสือแทบไม่มีอะไรวางแล้ว นอกจากของที่จำเป็นต้องใช้ในอีกหกวันที่เหลือ

แทบรอไม่ไหวที่จะได้โบกมือลาสถานที่แห่งนี้ ทั้งความทรงจำอันอัปยศให้เป็นอดีตไปตลอดกาล

เอานะ กว่าเจ้าหญิงจะเจอเจ้าชายกบ อาจต้องผ่านการจวบ ‘กบ’ เป็นร้อยๆ ตัวไม่ใช่หรือ

และหล่อนก็แค่จวบกับผิดตัวมาเป็นปีกก็เท่านั้น

หล่อนมีสิ่งหรรษาอันแรงกล้ามากกว่าจะได้เจอกบตัวที่เป็นเจ้าชายเร็วๆ นี้...ที่สเปน...ในอีกหกวันกับสิบสองชั่วโมงข้างหน้า!

คิดแล้วก็เก็บความตื่นเต้นไม่ไหว หยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดวิดีโอคอลไปยังเมืองไทย ปลายทางกดรับสายในเวลาไม่นาน ใบหน้าพันธมิตรรวมเดินทางทั้งสองปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

“ว่าไงสาวๆ พร้อมจะไปตะลุยแดนกระทิงดุกันหรือยัง!”

“พร้อมมาก!”

เธอกับลิลเนตรประสานเสียงมาเป็นลูกคู่ สีหน้าผ่ายหลังดีขึ้นมากหลังจากหลายสัปดาห์ก่อนโทร. มาร้องห่มร้องให้เรื่องจะหย่ากับสามี

“กระเป๋ายายลิลทะลุยี่สิบห้าก็โลไปแล้วตรีนูช” เอราริบฟอง “เสื้อผ้านะไม่เยอะเท่าไร นี่ยังขนหนังสือไปอ่านอย่างกับห้องสมุดเคลื่อนที่ ไม่รู้จะไปเที่ยวหรือไปทำวิจัย!”

“ก็หนังสือต้องเที่ยวทั้งนั้น” ลิลเนตรเถียง

“เอาชะหมีก็สำเร็จรูปไปด้วยอีกเป็นลิง” เอราฟองอีก

เป็นที่รู้กันว่าลิเลียนคือ ‘นางสาวซีแพ้’ นอกจากไม่กินเนื้อ ไม่กินนมแล้ว หล่อนยังมีความเสี่ยงจะแพ้อาหารอีกครึ่งหนึ่งบนโลกใบนี้ ไม่ว่าจะ เป็นกุ้ง หอย หรือผักบางชนิด แต่สิ่งที่น่าทึ่งคือ หล่อนกลับไม่แพ้ผงชูรส ในกะหมี่ซอง

“หนังสือท่องเที่ยวเกี่ยวกับกะหมี่ซองฉันไม่ว่า อย่าให้รู้ณะว่าแกเตรียม เลื่อแขนยาว กระโปรงกรอมเท้าไปใส่เดินชายหาด เอร่า แกช่วยเปิดกระเป๋ายายลิลตรวจอีกรอบ ถ้าเจอกระโปรงตัวไหนยาวกว่าเช่าช่วยเอาออก แล้ว เลื่อตัวไหนมีแขนก็ช่วยเอาออกด้วย! เพราะทริปนี้เราไม่ได้ไปทำบุญ แต่จะไปล่าผู้ชายกัน!”

“ฮู้ว! เบาๆ ลี” ลิลเลียนทำหน้าที่ต้นคูน่าขัน นัยว่ากลัวคุณยายวัยแปดสิบของเธอจะได้ยิน

ตั้งแต่ชนของออกจากบ้านภูซังค์ สามปีที่กลายเป็นอดีตไปหมาดๆ ลิลเลียนก็มาพักอยู่ที่บ้านเอร่า เพราะต้องการหลบหน้าพ่อแม่ที่ยังทำใจไม่ได้ที่ชีวิตแต่งงานของลูกสาวคนเล็กล่มไม่เป็นท่า ทั้งที่เพิ่งออกรถยนต์ไปได้ไม่ถึงสองปี ท่านทั้งสองไม่ละความพยายามที่จะขุดคุ้ยหาสาเหตุของความ ร้าวฉาน และต้องการจะทำตัวเป็นกาวใจประสานรอยร้าวระหว่างสามีภรรยา ให้ได้ จนลิลเลียนเป็นฝ่ายทนไม่ไหว เลือกลงมาพักอยู่กับเอร่าเป็นการชั่วคราว

เอร่าอาศัยอยู่กับยายเพียงลำพังสองคน ยายของฝ่ายนั้นมีห้อง ส่วนตัวอยู่ชั้นล่าง แคมปดที่ยังต้องใส่เครื่องช่วยฟัง ต่อให้พูดเสียงดังลั่นบ้าน ท่านก็คงจะได้ยินเพียงแว่วๆ เหมือนใครตะโกนข้ามทุ่งอยู่ไกลๆ

“โอเค ถ้าแกกลัวยายได้ยิน เดี่ยวฉันเปลี่ยนภาษาให้ก็ได้...Well, girls, get your sexy outfits and let's go hunting in Spain!”

“ยายบ๊อง! ยายฉันไม่ได้ยิน แต่คนที่อยู่ใกล้ๆ แกนั่นแหละที่จะได้ยิน แกไม่กลัวโลกรู้หรือไงฮะ” เอร่าขู่ แต่ตรีหูซึกไหล่

“ไม่เห็นกลัว เดี่ยวฉันจะออกไปตะโกนข้างนอก ประกาศให้รู้ทั้งโลก
อย่างทีเภาว่าเลย”

พุดบีบตรีนูซก็เปิดประตูห้องออกอย่างทำทายเป็นเพื่อนทั้งสองทำหน้าที่
ร้องห้ามกันใหญ่ หล่อหนังหัวเราะแล้วเฉลย

“ฉันแค่คอแห้ง จะออกไปกินน้ำ ทำไมต้องตกใจด้วย”

“โอ้ นึกว่าเน”

ตรีนูซลอยหน้าลอยตาก้าวออกจากห้อง แต่เพราะมัวแต่มองจอ
โทรศัพท์ จึงไม่ทันเห็นลั้งขนาดใหญ่ที่วางขวางทางอยู่ เข้าสะดุดมันเข้า
อย่างจัง หน้าทิมถลาไปข้างหน้า โทรศัพท์หลุดมือกระเด็นไปหยุดแทบเท้า
ในซັกเกอูตหนังกลับเบอร์ลิปสองของใครคนหนึ่ง

“ตรีนูซ! เกทหายไ้ไหนแล้ว” เสียงร้องโวยวายบอกให้รู้ว่าสายวิดีโอ
คอลยังไม่หลุดไป

เจ้าของเท้าเบอร์ลิปสองก้มลงหยิบโทรศัพท์ขึ้นจากพื้น มองหน้าจอ
งๆ ทำเอาสองคนที่อยู่ในสายหยุดก็กเมื่อเห็นใบหน้าของชายหนุ่มตาม
สายพันธุ์คอเคซอยด์ปรากฏขึ้นแทนบนหน้าจอ

สบตากันผ่านกล้องอยู่สักครู่ เขาก็หัก

“เฮ...”

แค่นั้น โทรศัพท์ก็ถูกคว่ำคืนไปจากมือของชายหนุ่ม ตรีนูซตัว
สลายตาเย็นชาแทนคำตำหนิว่า ‘เสียมารยาท’ แล้วสะบัดผมเดินลิวเข้าครัวไป

“คนตะกี้ใครนะ!”

เสียงในสายถามซึ่งแซ่ ตรีนูซทำเป็นไม่สนใจ เปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำ
ออกมา แล้วนั่งลงที่โต๊ะกินข้าว

“อย่าไปสนเลย ก็แค่เฟลตเมต กำลังจะย้ายออก”

“ไม่เห็นเคยบอกว่าเฟลตเมตหล่อขนาดนี้”

“นั่นสิ แล้วแกไม่ช่วยเขาจนของหน้อยเหรอ”

“ทำไมจะต้องช่วย เขาไม่ได้ขอชะหน้อย” ตรีนุชนั่งกระดิกขาตีมน้ำ มีเพียงตาเท่านั้นที่เหล่ออกไปนอกครัว เห็นเขากำลังชนล้งไบ่สุดท้ายออกจากห้องโดยไม่ได้หันมามองทางนี้สักนิด “ไม่เห็นต้องมีมารยาท เดียวก็ไม่ได้เจอกันแล้ว”

“ไม่ถูกกันเหรอ” เอราจับน้ำเสียงแปลกๆ ของเพื่อนได้

“อ้อ... แล้วก็ไม่รู้ทนนอยมาได้ไงเป็นปีๆ แทบจะรอให้ย้ายออกไปไม่ไหวเนอะ”

“ขนาดนั้นเชียรว”

“ก็ประมาณนั้นแหละ”

เสียงประตูหน้าห้องปิดลงเมื่อล้งไบ่สุดท้ายถูกขนย้ายออกไปเป็นที่เรียบร้อย

“ตรีนุช...ทำไมเสียบ”

“เปล่า ไม่มีอะไร นี่แกสองคน แค่นี้ก่อนนะ ฉันจะได้ไปจัดกระเป๋าต่อ”

หล่อนทำท่ากระตือรือร้น รีบโบกมือบ้ายบายเพื่อนแล้วดวงสายพอกำโทรศัพท์ออกมาจากครัว ก็พบว่าบริเวณโถงที่เคยมีล้งวางระเกะระกะบัดนี้ว่างเปล่า

ท่าทางกระตือรือร้นหายไป ตรีนุชยืนเคี้ยวอยู่กลางอะพาร์ตเมนต์เสียบงันอย่างที่ไม่เคยเสียบเช่นนี้มาก่อน...เสียบเสียบจนอุปาทานได้ยินเสียงวิ่งในหู

...หมอนั้นไปแล้วสินะ...

...ไปได้เสียที...ก็ดี...

“ไฮโย! ห้องรับแขกเป็นของฉัน ครัวเป็นของฉัน ห้องน้ำก็เป็น

ของนั้น!”

ตรีนุชเปลี่ยนอารมณ์ ชูสองมือขึ้นร้องไชโยกระโดดโลดเต้นไปรอบๆ
จู่ๆ ประตูด้านหน้าก็เปิดผางออก คนที่หล่อนเพิ่งคิดว่า ‘ไปซะแล้ว’ ยืนอยู่
หน้าประตูนั้น

หญิงสาวหยุดเต้น ลดมือลงข้างตัว ถามเขาด้วยน้ำเสียงหมางเมิน

“อ้อ...ลืมนะอะไรหรือ”

“ลืมนะไปว่ายังไม่ได้ลาเธอ”

ชายาวๆ ก้าวเข้ามาหยุดตรงหน้าหญิงสาว ความสูงของเขาทำให้
หล่อนต้องเลือกว่าจะเงยขึ้นคอตั้งบ่าเพื่อสบตาสีบรันทึมนั้น หรือก้มลงเพื่อ
มองมือใหญ่ที่ยื่นออกมา...หล่อนเลือกอย่างหลัง

เห็นว่าเป็น ‘ครั้งสุดท้าย’ แล้วหรือกันนะ จึงยอมยื่นมือออกไปจับด้วย
พอมือแตะกันเท่านั้น เขาก็กระตุกมือ ดึงเอาร่างหล่อนเซเข้าไปปะทะ
ออกกว้างอย่างง่ายดาย

ตรีนุชรู้สึกวามหวิวในท้องน้อย ตามด้วยความโกรธที่พุ่งปรืด แต่
ยังไม่ทันอ้าปากโวย มืออีกข้างของเขาก็ตบไหล่หล่อนแรงๆ สองที แล้ว
ร่างของตรีนุชก็ถูกเขาดันออกห่างอย่างรวดเร็ว

มันเป็นกอดที่เร็วที่สุดในประวัติศาสตร์...ระหว่างหล่อนกับเขา

มือทั้งสองของตรีนุชตกลงข้างตัวเมื่อเขาปล่อย แล้วบอกสั้นๆ
พร้อมรอยยิ้มมุมปาก

“ลาก่อน”

หล่อนยังยืนค้ำอยู่ในที่นั่นอีกนานแม้ประตูจะปิดลงไปแล้ว

หนึ่งนาทีหลังจากนั้นจึงค่อยมาเก็บใจตัวเอง

ยายตรีนุช! ยายหอยทากสมองที่มึน! หล่อนเพิ่งปล่อยโอกาสสุดท้าย
ให้หลุดลอยไป

ทำไมเมื่อก็ห่ล่อนไม่ด่าเขาให้แสบไปถึงทรงว ขอให้เขาถูกรรรมตามสนอง แซงให้ไม่เจอผู้หญิงดีๆ อีกร้อยชาติ ให้โดนทิ้ง ให้ติดโรคทางเพศสัมพันธ์ ให้เป็นหมัน และอะไรๆ อีกสารพัด!

ทำไมถึงเอาแต่ยื่นหนึ่งให้เขาเดินจากไปเฉยๆ พร้อมรอยยิ้มสปรมะพหเหมือนจะบอกว่าห่ล่อนไม่มีวันหา ‘สิ่งที่หวัง’ พบ

เอาสิ...ก็ลองมาดูกัน

ถ้าห่ล่อนได้สุขสมอรรมณ์หมายที่สเปนสัปดาห์หน้า เมื่อนั้น ห่ล่อนจะส่งอีเมลไปบอกเขาเป็นคนแรก!

มาดริด ประเทศสเปน

“ตรีนูช!”

ทันทีที่ประตูเปิดออก ตรีนูชก็ถูกจู่โจมด้วยอ้อมกอดของเพื่อนรัก ทั้งสองที่พากันกรี๊ดร้องพร้อมโถมตัวเข้าใส่ด้วยความดีใจ

“ใจเย็นคะ ตั้งสติก่อน เตียวห้องข้างๆ คิดว่ามีใครโดนฆาตกรรรม” ตรีนูชรีบจุปากใส่เพื่อน

ห่ล่อนเพิ่งมาถึงเมืองมาดริดเตียวนี้เอง ส่วนเอราและลิเลนตรเดินทางมาถึงตั้งแต่เมื่อคืนด้วยเที่ยวบินจากเมืองไทย ซึ่งแวะเปลี่ยนเครื่องที่กรุงโตซา ประเทศกาตาร์ หลังจากนอนหลับพักผ่อนกันหนึ่งคืน เข้านี้ทั้งสองคนหน้าตาแจ่มใส ห่ล่อนเองบินจากอิตาลีมาแคชั่วโมงกว่ายังดูเหมือนคนเจ็ดแเล็กยิ่งกว่าเสียอีก

“แม่นักเรียนนอก! ไม่ได้เจอกันตั้งสองปี ไหนดูซิว่าเปลี่ยนไปแค่ไหน” เอราผละออกเพื่อมองสำรวจตรีนูชทั่วตัว “อื้อหือ อยู่อิตาลีไม่มีเงินซื้อเสื้อผ้าเลยใช่ไหม ถึงได้ขาดวินเทบจะปีดอะไรไม่มีดขนาดนี้”

คนพุดย่นมุกเมื่อเห็นว่ากางเกงยีนที่ตรีนูชใส่อยู่ย่นทั้งสั้นและเว้าสูง

โชคดีที่รองเท้าบูตสูงเหนือเข่าทำให้ดูโป้น้อยลงหน่อย เหนือเอวกางเกงมีขอบถุงน่องตาข่ายสีดำที่ใส่อยู่ด้านในโผล่ขึ้นมาถึงระดับสะดือ ดึงดูตสายตาคมนมองไปที่หน้าห้องเบนราบเป็นลอนน้อยๆ ที่เห็นวับแวม ส่วนท่อนบนคือเสื้อเอวลอยขอบรุ่งริ่งเหมือนโดนนิ๊ก แวนดำที่เกี่ยวข้องกับคอเสื้อทำให้มันร่วงลงมาจนเห็นผิวเนื้อเนียนสีแทนนำมามองตรงหน้าอกอีก

“ก็สวยดีหรอกนะ แต่ว่า...เหมือนจะไปเดินโคโยตีไปหน่อย”

“หุบปากน่า” ตรีนูซหัวเราะ หัวโย่งแจ็กเกตยีนพาดบ่า แล้วลากกระเป๋าเข้าห้อง ไม่ได้ใส่ใจคำวิจารณ์ “นี่มันหน้าร้อนนะ จะให้ปิดไปถึงคอเหมือนยายลิลหรือไง”

“แหม...พวกเราอยู่กรุงเทพฯ ร้อนปีละสิบสองเดือน ยังไม่เห็นมีใครเปิดบนเปิดล่างเท่าแก” เอราเดินตามเข้ามา ต่อกปากต่อคำไม่ลดละ นี่เป็นส่วนหนึ่งในการแสดงความคิดเห็นสำหรับเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันนาน

“ก็แกมัวพายายไปวัด ไม่ได้ไปเดินย่านวัยรุ่นกับเชานะลิ ไหนดูซิ” ตรีนูซวางกระเป๋าแล้วหมุนตัวกลับมา กอดอกพิจารณาเพื่อนบ้าง “เห็นไหม แต่งเนื้อแต่งตัวเซยแข่งกับยายลิลเข้าไปทุกวันนี้แล้ว”

เอราแทบจะดูไม่ต่างไปจากสองปีก่อนถ้าไม่นับทรงผม ร้างสูงเพรีียว อยู่ในชุดเสื้อยืดดำนิ่มสีขาวกับกางเกงยีนเข้ารูปอันเป็นเอกลักษณ์คุ้นตามาตั้งแต่ไหนแต่ไร หน้าตาของเอรามองแวบแรกอาจไม่ได้สวยโดดเด่น แต่รอยยิ้มทำให้เจ้าตัวมีเสน่ห์ ไม่ใช่เพียงฟันขาวเรียงเป็นระเบียบเหมือนสร้อยไข่มุก แต่ยังลึกยิ้มเล็กๆ ได้มุมปากทั้งสองข้างและความจริงใจในดวงตานั้น ด้วยต่างหาก

“แต่ก็ดูเป็นผู้หญิงขึ้นนะเรา”

สมัยก่อนเอราผมสั้นกว่านี้ เมื่อเจ้าตัวชอบใส่เสื้อผ้าสบายๆ ไม่แต่งหน้า ไม่ตามแฟชั่น ใครหลายคนจึงอาจคิดว่าเอราเป็นทอม แต่วันนี้ผมของเอรา

ยาวเลยบ่ามานิดหน่อย ทั้งหนาและหยักศกเป็นลอนคลื่นตรงปลายตาม
ธรรมชาติอย่างน่าอัศจรรย์

แต่นอกจากผมยาวแล้ว สิ่งที่ทำให้แน่ใจได้ว่าผายนั่นเป็นหญิงแท้
ร้อยเปอร์เซ็นต์ก็คือ การที่เอรามีแฟนหนุ่มที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียน
มหาวิทยาลัย ความสัมพันธ์ของทั้งสองราบรื่นมาตลอดหลายปี

ฝ่ายชายเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลไปทำงานอยู่ที่เกาะซานโตรินี ประเทศ
กรีซ ได้หลายปีแล้ว รอสว่างเนื้อสร้างตัวสักพัก ทั้งคู่ก็คงจะแต่งงาน มีลูก
สร้างครอบครัวที่อบอุ่น แล้วก็อยู่กันไปจนแก่เฒ่า เป็นชีวิตที่ราบเรียบ
และราบรื่นดังที่ผ่านมา ซึ่งก็ไม่เคยได้ยินว่าทั้งคู่เคยมีเรื่องอะไรให้ต้องลุ้น
ไม่เคยทะเลาะกันให้เดือดร้อนเพื่อนๆ หรือแม้แต่สวีตหวานกันเกินปกติให้
เพื่อนอิจฉา ในมุมมองของตรีณุชมันจึงออกจะราบเรียบไปด้วยซ้ำ

แต่สุดท้ายแล้ว คนเราก็แค่ต้องการความสงบทางใจแบบนี้ไม่ใช่หรือ
“แล้วบายลิลละ”

ตรีณุชหันไปหาลิลเนตร จับตัวได้ก็ดึงคนร่างเล็กที่สุดใ้ในกลุ่มเข้ามา
กอดทันที

เวลาอยู่กับลิลเนตร สัญชาตญาณความเป็นแม่ของตรีณุชมักจะ
พลุ่งพล่าน อยากปกป้องดูแล อยากทำให้หัวเราะ อยากให้มีความสุข และ
ยามผายนั่นร้องไห้ อย่างที่กำลังสะอื้นอยู่กับบ่าหล่อนในตอนนั้น ตรีณุชก็
พลอยปวดใจตามไปด้วย

คอยดูแลเธอ ถ้าเจอไอ้พีซังค์เมื่อไหร่ หล่อนจะปาหัวมันด้วยรองเท้า
ส้นสูง ต่อให้เป็นคริสเตียน ลูกบุญแต่ตั้ง คุณโปรดก็จะยอมสละอย่างไม่เสียดาย!

ลิลเนตรกับภู่ซังค์คบกันมาไม่นานเท่าที่เอราคบแฟนหนุ่ม ‘พีซังค์’
ของลิลเนตร เป็นลูกเพื่อนแม่ที่ผู้ใหญ่จับมาดูตัวทำความรู้จักกัน ชายหนุ่ม
แสดงท่าทีชอบพอลิลเนตรทันทีที่ได้พบ จึงเริ่มคบหาดูใจเที่ยวรับเที่ยวส่ง

มาได้สักปี และทันทีที่ลิลเนตรเรียนจบ ทั้งคู่อีกก็แต่งงานกันตามความเห็นชอบของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย ตรีนุซยังได้ไปเป็นเพื่อนเจ้าสาวในงานแต่งงานของทั้งสองที่จัดขึ้นก่อนหล่อนจะมาเรียนต่อไม่นาน แม่ลึ้กๆ แล้วหล่อนจะไม่ค่อยชอบหน้าเจ้าบ่าวของเพื่อนรักสักเท่าไร

เปล่าหรือ...เขาไม่ได้มีอะไรเสียหาย ทั้งหน้าตาและฐานะ แต่ที่มักจจะรำคาญก็เพราะเขาชอบทำตัวเป็นพ่อคนที่สองของลิลเนตร คอยห้ามโน่นห้ามนี้ หรือไมก็สั่งให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ ราวกับว่าลิลเนตรเป็นพนักงานในบริษัทที่เขาจ้างมาทำงานอะไรอย่างนั้น

เมื่อรู้ว่าทั้งสองหย่ากัน ตรีนุซจึงไม่ค่อยเสียดาย จะเสียใจก็แต่ว่าต้องเห็นเพื่อนเศร้านั้นละ

“ร้องซะให้พยายาลิล ร้องออกมาอีกเยอะๆ เพราะเดี๋ยวตอนגעเจอผู้ชายคนใหม่ที่ทำให้แกมีความสุขมากๆ ทำให้แกหัวเราะได้อย่างบ้าคลั่ง แกจะได้ไม่รู้สึกผิดว่าลืมนักเร็วเกินไป!”

คำปลอบใจนั้นทำเอาลิลเนตรสูดน้ำมูกแล้วหัวเราะทั้งน้ำตา

“แล้วใครเขาจะมาเอาแม่มาอย่างฉันกันล่ะ”

“โอ๊ย หัวโบราณสุด จะบอกให้ว่าฝรั่งเขาไม่ถือกันหรือเรื่องแบบนี้ ต่อให้หล่อนแต่งงานมาแล้วเจ็ดครั้งเป็นนั่งลำยองหรืออีฝรั่งคนจริงเมื่องชีวิตก็ยังเริ่มใหม่ได้เสมอ”

“ฉัน...กับฝรั่งเนี่ยนะ” ลิลเนตรส่ายหน้าไม่มั่นใจ

“ใช่! เชื่อฉันสิ ฉันบอกแล้วว่าถ้ามาเที่ยวคราวนี้แกไม่ได้แฟนใหม่ ก็ไม่ต้องกลับเมืองไทย เอาละ เลิกร้องไห้ ได้เวลาออกไปลุยมาดริดกันแล้ว แกหยิบแผนท่องเที่ยวออกมา แล้วที่เหลื้อปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ฉันเอง!”

ไม่ต้องมีเหตุผลที่แผนการทะลุยุโรปครั้งนี้เริ่มต้นที่สเปน ในเมื่อประเทศแห่งนี้เป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวยอดนิยมของยุโรป ไม่ว่าจะเพราะชื่อเสียงเรื่องทีมฟุตบอล การเป็นดินแดนต้นกำเนิดมาทาดอร์ เทศกาลวิ่งวัวกระทิง เทศกาลปามะเขือเทศ ดนตรี ศิลปะแบบอาร์ตนูโว สถาปัตยกรรมของเกาติ และอื่นๆ อีกมากมาย

ตอนนี้เพื่อนทั้งสองของตรีษฐากำลังตื่นตัวกับสถาปัตยกรรมเก่าแก่ในเมืองมาดริด เมืองหลวงของสเปน จุดหมายแรกของการเดินทางในแดนกระทิงดุ ทั้งสามนั่งอยู่ชั้นบนของรถทัวร์สีแดงไว้หลังคาคันใหญ่ แบบที่จ่ายเงินซื้อบัตรวันเดย์วุ่นๆเที่ยวชมได้รอบเมือง

เราเกาะราวกันไว้หลังคา ตื่นตาคืนใจกับอาคารที่เรียงรายบนถนนแกรนเวีย ซึ่งเป็นถนนสายที่สวยงามและเก่าแก่ที่สุดของมาดริด และปลาซา-เดเอลปันญา หรือจัตุรัสสเปน แลนด์มาร์กสำคัญที่มีอนุสาวรีย์เซร์บันเตส นักเขียนชื่อก้องโลก เจ้าของผลงานเรื่อง *ดอนกิโฆเต้* ตั้งเด่นเป็นสง่า

ที่มาของข้อมูลทั้งหมดนั้นคือลิลเนตรที่ทำตัวเป็นออติโอไกด์ ทางหนังสือคู่มือท่องเที่ยวพากย์อยู่ข้างๆ

คงมีเพียงตรีษฐคนเดียวที่นั่งทอดดอกกระดิกเก้าอย่างไม่ตื่นตัว นี่นับเป็นการเริ่มต้นทะลุสเปนที่ไม่เหมือนกับที่คิดไว้ ดวงตาหลังแว่นดำมองไปรอบๆ อย่างจะหาสิ่งที่น่าสนใจกว่าตีกรามบ้านช่อง อนุสาวรีย์ หรือรูปปั้น

“นี่ แม่ออติโอไกด์ อย่าบอกนะว่าแผนท่องเที่ยวของวันนี้คือนั่งรถทัวร์คนแก่ชมเมืองทั้งวัน”

“ก็เซ่นะสิ เสียค่าตั๋วไปแล้วก็ต้องนั่งให้คุ้ม เดียวจบแล้วเรานั่งกันอีกรอบนะ มันมีอีกสายที่วนไปทางอื่น”

“ไอ้คุ้มมันก็เซ่ แต่ฉันไม่คิดว่าจะหาหนุ่มสเปนให้หล่อนได้ในที่แบบนี้”

หอรกนะ” คนพูดกวาดตามองไปทั้งรถ เจอแต่นักท่องเที่ยวผมขาวที่เลือกนั่งรถบัสชมเมืองเพราะข้อเข้าไม่ค่อยดีกันแล้ว “ถ้าพานั่งรถไฟนั่งรถเมล์อะไรก็ยังไม่ไปอย่าง น่าจะพอเจอหนุ่มๆ สาวๆ บ้าง...อ้อ ลืมไป แกนั่งเป็นชะที่ไหนล่ะรถเมล์รถไฟ ปกติอยู่เมืองไทยก็มีแต่คนขับรถไปรับไปส่ง”

ลิเลียนทรหน้าจ๋อย เพราะตลอดหลายปีให้หลัง คนที่คอยทำหน้าที่ขับรถไปรับไปส่งหล่อนก็คือภูซังค์ สามปีที่กลายเป็นอดีตไปแล้วนั่นเอง

“เอาเถอะๆ แล้วคู่มือของแกไม่บอกบ้างหรือว่ากลางวันแสกๆ แบบนี้หนุ่มๆ สเปนเขาไปรวมตัวกันที่ไหน”

“หี” ลิเลียนทรส่ายหัว

“นี่ ยายตรี” เอรายฮิกตรินูซจนร้องโวย “ยายลิเลียนทรสุดซ่าห์เตรียมแผนท่องเที่ยว เตรียมข้อมูลมาอย่างดี แล้วแกละ เตรียมมาแค่ตัวกับเสื้อผ้า ยังจะมีหน้ามาบ่นอีก”

“อู๊ยตายๆ ใครว่าฉันไม่เตรียมตัว ฉันก็มีข้อมูลของฉันมาเหมือนกันนะ”

ตรินูซวางท่าเหมือนผู้เชี่ยวชาญที่กำลังจะนำเสนอผลงานวิจัยที่ศึกษาค้นคว้ามาอย่างดี

“มีหนังสือเล่มไหนของแกบอกไหมยายลิเลียน ว่าหนุ่มสเปนมักจะมีรูปร่างกำยำล่ำสัน ผิวสีแทน แล้วก็ตากมเข้มเป็นประกาย แบบว่าถ้าได้ลองสบตาแล้วรับรองต้องอ่อนระทวยไปทั้งตัว”

‘ผู้เชี่ยวชาญ’ โยกไหล่ ทำหน้าชวนฝันประกอบคำพูด

“แล้วในหนังสือเล่มไหนของแกบอกไหม ว่าหนุ่มสเปนไม่ใช่แค่หล่อเราใจอย่างเดียว แต่นิสัยก็ไม่น่าเบื่อด้วย พวกเขาจะมีความทะลึ่งทะเล้นซี้เล่นนิดๆ ดูเป็นกันเอง ตรงข้ามกับพี่ซังค์ของแกเลย!”

“ยายตรี!” ลิเลียนทรทำท่าจะประท้วง ตรินูซก็ยกมือห้ามไม่ให้แทรก

“แกอย่าเพิ่งคัดพิล...แล้วมีหนังสือเล่มไหนของแกบอกไหม ว่าถึงหนุ่มสเปนจะดูเหมือนรักสนุกไปวันๆ แต่เอาเข้าจริงเขาก็เอาการเอางาน พุดจาตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม และถึงจะดูเหมือนเจ้าชู้ แต่ว่าหนุ่มสเปนส่วนใหญ่จะเคร่งศาสนา ถ้าแต่งงานเมื่อไหร่ก็จะซื่อสัตย์ รักครอบครัว ไม่กล้าออกนอกถิ่นนอกทางแน่นอน!”

ร้ายยาวจนจบแล้วก็ติดนิ้วเป๊าะ

“อะ คราวนี้มีความเห็นยังไงก็ว่ามา”

เพื่อนทั้งสองนั่งตาปริบๆ ไม่รู้จะให้ความเห็นอะไร

“แกไปรู้ดีมาจากไหน”

“ฉันก็หาข้อมูลของจีนมาจากอินเทอร์เน็ตนะสิ”

“แล้วพิสูจน์แล้วหรือ ถึงรู้ว่ามันจริงอย่างที่เขาวา”

“ก็จะมาพิสูจน์ที่นั่นนี่ละ หมดทัวร์คนแก่ของแกแล้วก็ถึงตาฉันบ้าง พระอาทิตย์ตกดินเมื่อไหร่ ฉันจะเป็นคนนำเที่ยวเอง”

๒

หมดแสงอาทิตย์ ก็ได้เวลาแห่งแสงสี

“ข้อมูลของฉันยังบอกด้วยว่า มาดริดคือเมืองที่ไม่เคยหลับใหล พอพระอาทิตย์ตก พระจันทร์ขึ้น ที่นี่ก็จะกลายเป็นสวรรค์ของนักท่องเที่ยวโดยแท้จริง”

ตรีณุชผายมือสองข้างออกขณะเดินบิดสะโพกไปตามถนนลาสเวกัส ซึ่งมีผับ บาร์ และดิสโกเทกเปิดเพลงจังหวะคึกคักอย่างเชื่อเชิญตลอดสองข้างทาง ท่วงท่าเช่นนั้นทำให้หล่อนดูเหมือนไกด์เถื่อนในชุดคอสเพลย์นางแมวยั่วสวาท ยังมีเพื่อนสองคนเดินตามหลังมาด้วยอาการเก๋ๆ กังๆ ปนเหนียมอายด้วยแล้ว ทำให้ยิ่งดูมีพิธี

จุดมุ่งหมายของสามสาวคือหนึ่งในบาร์และดิสโกเทกที่ใหญ่ที่สุดในมาดริด มีทั้งหมดเจ็ดชั้น แต่ละชั้นเปิดเพลงต่างประเภทกัน ตั้งแต่ฮิปฮอป ป็อบแดนซ์ และเทคโนแดนซ์ เสียงดนตรีกระหึ่มหัวใจดังลุดุดออกมาจากภายใน ยังไม่ทันถึงประตูทางเข้า ท่อนแซนใหญ่ข้างหนึ่งก็ยื่นเข้ามาขวาง

“ขอตรวจบัตรด้วย” เจ้าหน้าที่ร่างยักษ์หน้าเข้มบอกเสียงถ่มถิง

ตรีนุชไประยัมหวาน ดึงหนังสือเดินทางที่เตรียมไว้แล้วยื่นให้ อย่าง
มาดมั่น เอร่าทำตามอย่างรวดเร็ว ขณะที่ลิเลียนทรทำท่าเงอะงะเหมือน
เด็กอายุไม่ถึงสิบแปดหนีเที่ยวแล้วกลัวโดนจับได้ รีบก้มหน้าก้มตาควานหา
พาสปอร์ตในกระเป๋า ระหว่างนั้นอีกมือก็จับชายกระโปรง จับคอเสื้อให้ผู้นาย
ไปหมด อាកการเหล่านั้นทำให้นายร่างยักษ์จ้องเขม็ง พังความสนใจไปยัง
สาวร่างเล็กที่สุดในกลุ่มอย่างจับพิรุฑ

“ยายลิล! แกอย่าทำตัวล่อกล่กเหมือนทำอะไรผิดได้ไหมคะ” ตรีนุช
ตีมือเพื่อนดังเฝะเซะ ดึงพาสปอร์ตของฝ่ายนั้นส่งให้พ่อร่างยักษ์ด้วยรอยยิ้ม
หวาน อธิบายว่า

“เพื่อนฉันเพิ่งเคยเห็นแสงสียามราตรีของสเปนเป็นครั้งแรกนะค่ะ
ไหนจะหนุ่มสเปนหล่อล่ำอย่างคุณพี่อีก ก็เลยตื่นเต้นทำตัวไม่ถูก”

คำชมทำให้เจ้าหน้าที่ร่างยักษ์เปลื่อยยิ้มชนิดหนึ่งแล้วรีบตีหน้าเข้ม
เหมือนเดิม ก้มมองพาสปอร์ตสลับกับมองหน้าเจ๊อื่นๆ ของลิเลียนทรไปมา
หลายรอบ

“อายุยี่สิบห้าแล้วจริงๆ ค่ะ ดูไม่เหมือนไซ้ไหมคะ” ตรีนุชดักคอ
“สาวๆ เอเชียก็หน้าเด็กกว่าอายุยี่สิบห้าทั้งนั้นแหละ ถ้าไม่เชื่อก็ลองไปเที่ยวจะคะ”

หล่อนขยิบตาให้พ่อร่างยักษ์อย่างไปรยเสนห์ แยมือขอพาสปอร์ต
ของลิเลียนทรคืนจากมือเขา อีกฝ่ายทำท่าแงๆ เล็กน้อยก่อนจะคืนพาสปอร์ต
ให้ แล้วผายมือเชิญสามสาวผ่านประตูไปโดยดี

ตรีนุชกล่าวขอบคุณแล้ววางแผนเพื่อนทั้งสองก้าวเข้าไปด้านในบาร์
ที่มีแสงเลเซอร์และไฟหลากสีกะพริบตามจังหวะเพลงแนวอิเล็กทรอนิกส์
เร้าใจ

“นี่ยายลิล แกพกระเบิดมาด้วยหรือไงยะ ถึงได้เหงื่อแตกมีพิรุฑ
ขนาดนั้น”

“ไม่ใช่ระเบิด...แต่ชุดนี้สิ...มันไปหรือเปล่า คนมองกันใหญ่ ฉันไม่มั่นใจเลย”

“ที่เขามองก็เพราะแกสวยนะสิ เลิกทำท่าเหมือนคันในร่มผ้าแบบนี้ซะที เชิดหน้าขึ้น เดินตัวตรง ท่องไว้ว่าวันนี้แกสวยและเซ็กซี่มาก!” ตรีนุชเซยคางลิลเนตรทำให้เชิดขึ้น มองสำรวจเพื่อนสาวด้วยความภาคภูมิใจ

คืนนี้ลิลเนตรอยู่ในเสื้อผ้าของหล่อนทั้งชุด แม้ความสูงที่น้อยกว่าราวสิบเซนติเมตรจะทำให้กระโปรงผ้ายัดสีแดงนั้นไม่สั้นเสมออย่างที่ควรจะเป็น และหน้าอกที่เล็กกว่าหล่อนหนึ่งคืบทำให้เสื้อรัดรูปคว้านหลังลึกลงดูไม่รัดรีงเท่าที่ควร แต่ก็ต้องยอมรับว่ายายตัวเล็กดูเร้าใจกว่าเดิมเป็นคนละคน

“ทำไมยายเอไม่เห็นโดนบังคับบ้างเลย” ลิลเนตรย่นงมูกประะท้วงไปทางเอรา

“ก็เพราะนางเอกของเรื่องนี้คือแก แล้วคืนนี้นางเอกก็ต้องเจอพระเอก ดังนั้นแกต้องสวยที่สุด ส่วนยายเอราที่ปล่อยไปอย่างนั้นเพราะเป็นแค่เพื่อนนางเอก แกมยังเป็นคนเดียวที่มีแฟนเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้ว ฉันไม่อยากจะให้ใครบ้านแตก” ตรีนุชสายหน้าให้เอราผู้อยู่ในชุดเก่ง คือกางเกงยีนตัวเดิมและเสื้อยืด ซึ่งก็ดีหน่อยที่มันไม่มีเขน

“ส่วนฉัน ถึงคืนนี้จะมาเป็นแค่เพื่อนนางเอกเหมือนกัน แต่ฉันก็สวายเป็นปกติของฉันแบบนี้อยู่แล้ว ดังนั้นไม่ต้องห่วง”

“แต่ฉันรู้สึกไม่ค่อยเป็นตัวเองเลย”

“ก็ดีแล้วไง ถ้าปล่อยให้แกแต่งเป็นตัวแก ผู้ชายจะมองเหลียวหลังอย่างตอนเดินเข้ามาตะกี้เธอ”

แม้ว่าแสงจะน้อย แต่ตรีนุชก็ตาไวพอที่จะเห็นว่าหนุ่มๆ หลายคนหันมองตามลิลเนตรคอแทบเคล็ด เหลือแต่ความมั่นใจเท่านั้นที่ต้องเรียก

ขึ้นมาให้เต็ม

“เตกีลาสามค่คุณพีสุดหล่อ” หล่อนหันไปสั่งกับบาร์เทนเดอร์

“อ๊ย จะไม่เร็วไปหน่อยหรือ”

“โอเค งั้นเปลี่ยนใจ...เอามาหกเลยดีกว่า!” หล่อนเปลี่ยนนอร์เดอร์ แล้วหันกลับมาัยก็้วให้เพื่อนคล้ายจะทำทหายว่า...ลองอิดอดอีกสิ จากหกจะกลายเป็นเก้าให้ดู

ไม่มีใครกล้าท้วงอะไรอีก

พริบตาเดียว เตกีลาหกชอตก็มาวางเรียงรายอยู่ตรงหน้าสามสาว พร้อมเกลือและมะนาวฝาน ตรีณุชฎมือเข้าด้วยกัน มองสิ่งที่อยู่ตรงหน้า ตาเป็นประกาย

“นี่แหละ ตัวอุนเครื่องที่ดีที่สุด...เมาง่าย ไม่ต้องกินเยอะ ไม่เปลือง!”

ตรีณุจัดการโรยเกลือลงบนพื้นที่ระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ของเพื่อนทั้งสอง แล้วหยิบมะนาวส่งให้คนละครึคืบไว้ด้วยมือข้างเดียวกัน จากนั้นทุกคนก็ใช้มืออีกข้างหยิบแก้วชอตขึ้นมา เป็นการเตรียมพร้อม

“แต่มีรูปภาพ!”

“แต่การเริ่มต้นทริบตะลุยยุโรป!”

“แต่...พวกผู้ชายเศษสวะ!”

ขาดคำ ทั้งสามก็ก้มลงสูดเกลือบนมือ แล้วงยหน้าขึ้นชดเตกีลาหมด ในอีกเดียว ไบหน้าแต่ละคนเหยงเมือรู้สึกถึงของเหลวร้อนวาบที่ไหลซ่าน ตั้งแต่ลำคองลงไปตามหลอดอาหาร ต้องรีบบิบมะนาวใส่ปากไล่รสปะแล่มที่ติดลิ้น

รสชาติแอลกอฮอล์ยังคงรุนแรงและบาดคอเหมือนเดิม แต่มันให้ความรู้สึกสะใจอย่างประหลาด แคชอตแรกก็ทำให้ลิ้นตรงหน้าแดง หัวเราะงายขึ้นแล้ว อันที่จริงแม้แต่ตรีณุที่ทำแกงก็ไม่ได้คอแข็งสักเท่าไร

แต่กีลาซอตแรกก็ทำให้หล่อนชักจะเสียงดังแข่งกับเพลงแล้วเหมือนกัน

พอถึงซอตที่สอง ต่างคนต่างรู้หน้าที่โดยไม่ต้องมีใครบังคับใคร

“นี่ถ้าอยู่กับพีซังค์ เขารู้ว่าฉันทำแบบนี้ เขาต้องจดค่าขนมฉันเป็นอาทิത്യแน่” ลิลเนตรกระแทกแก้วซอตเปล่าๆ คิ่นลงบนถาด หัวเราะเสียงอู้อี้ สองแก้มแดงก่ำไปจนถึงใบหูและลำคอขาวจัด

“ถามจริงหะยายลิล แกเป็นเมียหรือเป็นลูกเขากันแน่ฮะ” ตรีนุชเสียงดังและฟังดูหาเรื่อง...ถ้าไอ้ภูซังค์อยู่ตรงนี้ มันต้องมีเรื่องกับหล่อนแน่นอน!

“แต่จริงๆ มันก็ดีไม่ใช่หรอ ที่มีคนคนหนึ่งคอยเป็นห่วงเป็นใยเราอยู่ตลอด เมื่อก่อนเขาเคยคอยโทร. ตาม คอยห้ามนั่นห้ามนี้ น่ารำคาญก็จริง แต่เขาก็ทำให้เรารู้สึกว่าเป็นคนสำคัญ มันเจ็บนะที่วันหนึ่งเขาก็ทำให้เรารู้สึกว่า เราไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป”

“หยุดๆ แกจูนใหม่เดี๋ยวนี้เลย” ตรีนุชขัดขึ้นโดยเร็ว แอลกอฮอล์ทำให้อารมณ์ขึ้นลงเร็วกว่าปกติ ขึ้นปล่อยให้พูดต่อไป พนันได้เลยว่าเดี๋ยวลิลเนตรต้องปีแตกปล่อยไฮออกมา “ไอ้พีซังค์มันก็แค่บ้าอำนาจ ขอบอกคำสั่ง มีปัญหาทางสังคม ก็เลยต้องมาทำตัวเป็นบอสกับคนที่บ้าน จริงๆ แล้วก็แค่ตาแก่ขี้นคนหนึ่งเท่านั้นแหละ บอกตามตรงนะ นอกจากทำให้แกรู้สึกเป็นคนสำคัญด้วยการคอยตามคุมความประพฤติ ฉันไม่เคยเห็นเขาทำอะไรโรแมนติคๆ เซอร์ไพรส์แกเลย มีแต่ความจิตซีด จะทำลูกยังต้องลงตารางอย่างกับนัดประชุม พนันได้เลยว่าเรื่องบนเตียงหมอนั้นก็ช่วยเหมือนกัน!”

“แกู้ได้ไงว่าห่วย” เอราสงสัย ตาเริ่มปรือและดูอยากรู้ อยากเห็นกว่าปกติ

“ดูหน้าก็รู้แล้วมะ ไม่เชื่อก็ถามยายลิล” ตรีนุชหันไปจ้องลิลเนตร

ถามโพล่งออกมา “ประสบการณ์เซ็กซ์ที่แซ่ที่สุดของแกคืออะไร”

“ตริ์นุช!”

“แหม ทำเป็นอาย ถ้าอายุก็แปลว่ายังไม่เฒ่า” ตริ์นุชตบโต๊ะแล้วหันไปเรียกบาร์เทนเดอร์ “สุดหล่อ...”

“เดี๋ยว! แกจะสั่งอะไรมาอีก”

“แค่ค็อกเทลนะ” หล่อนหันไปสั่งโมฮิโตให้ตัวเองกับเอรา ส่วนลิเนตรทำท่าจะสั่งโค้ก แต่พอเห็นสายตาพิฆาตของตริ์นุช จึงเปลี่ยนเป็นมาลินูน้ำสับประรด

“ก็ยี้ดี!”

รอเครื่องดื่มมาวางเรียงกันบนบาร์ตรงหน้าแล้ว ตริ์นุชก็วกกลับมาเข้าเรื่อง

“เออจี้ เพื่อความยุติธรรม เราสามคนมาประชันกันเลย เรามาเล่าประสบการณ์เซ็กซ์ที่คิดว่าเด็ดที่สุดกัน ของใครเหย่สุดต้องโดนลงโทษฉันเริ่มให้ก่อน” หล่อนบอกอย่างใจป้ำ ยกแก้วโมฮิโตซดอีกใหญ่

“ครั้งที่เด็ดที่สุดของฉันก็คือ...เบาะหลังลิโมตอนฉลองเรียนจบ”

พอเห็นปฏิกิริยาเพื่อนแค่เล็กก็รู้ว่ายังไม่เด็ดพอ จึงเติมต่อประโยคเพิ่มความหือหาวให้อีกนิด

“...กับผู้ชายสองคน”

“ฮะ!”

“ได้ผล...ลูกตาทั้งสองคู่เกือบพลัดออกจากเบ้า เอรมาถึงกับร้องกรี๊ด

“นางกาเก้! ตกกลางแกเสียเวอร์จินที่อิตาลีไปแล้วอย่างที่เขานั่นๆ กันไว้จริงๆ เหรอ!”

ตริ์นุชแก้งอมยิ้มเจ้าเล่ห์แทนคำตอบ กำมือยื่นไปได้ทางเอรา นัยว่าส่งไม้ต่อ

“ตาแก่แล้ว”

เอราหน้าแดงเล็กน้อย ยกแก้วขึ้นดื่มย้อมใจ ปั่นเสียงเครื่องขิม
เมื่อเคลย

“ในเต็นท์ที่ถูกระดิ่ง”

ตรีนูชทำหน้าที่เหยียดหมอนแบบไม่ปิดบัง

“นั่นเรียกว่าแซ่บแล้วหรือ”

เจ้าตัวเลยขยายความ

“...ตอนคนอื่นๆ กำลังเล่นรอบกองไฟ”

ลิเลียนตรอ้าปากค้าง ส่วนตรีนูชสยด

“นางเสื้อช้อนเล็บ!”

คราวนี้สองสาวที่เซอร์ประสพการณ์ไปแล้วก็พร้อมใจกันหันไปจ้อง
คนที่เห็นแววแพ้มารางๆ ลิเลียนตรอ้มปากเป็นเส้นตรง หน้าแดงกำไม่รู้ว่า
เป็นเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์หรือว่าความอาย ทำใจอยู่พักหนึ่งทีเดียวค่อย
พิมพ์้าออกมา

“ตอนไปฮันนีมูน...ฉันกับพีซังค์...เอ่อ...เรามีเซ็กส์กันริมหน้าต่าง...”

คนพูดกลืนน้ำลาย เหมือนยังมีอะไรจะพูดต่อแต่พูดไม่ออก ในที่สุด
เลยกวักมือให้เพื่อนยื่นหน้าเข้ามา และกระซิบใส่หูให้ได้ยินพร้อมกันทั้งสอง
คน

“...โดยไม่ได้ปิดผ้ามานะ”

“ยายลิล!”

“เป็นประสบการณ์ครั้งแรก ครั้งเดียว แล้วก็จำขึ้นใจมากๆ เลยละ
ไม่รู้มีใครเห็นบ้างหรือเปล่า...แต่มันก็ให้ความรู้สึกตื่นเต้นดีเหมือนกัน”

เอราตบปาตรีนูชอย่างสะใจเมื่อเห็นหล่อนตะลึงงัน คิดไม่ถึงว่า
ประสบการณ์ของสาวเรียบร้อยอย่างลิเลียนตรจะมาแรงแซงทางโค้งขนาด

เปิดมานิวส์สาธารณะ

“ว่าไงละยายตรี ยอมแพ้เลยไหม”

“โอเค ฉันยอมแพ้” ตรีหูซสรูปอย่างมีน้ำใจนักกีฬา “ฉันทิ้งในตัวแกจริงๆ ยายลิล ฉันจะขอตีมาให้และขอสารภาพสองเรื่อง อย่างแรกคือฉันคิดมาตลอดว่าไอ้พีซังค์เป็นพวกกามตายด้าน หรือไม่ก็ต้องนอนคลุมโปงมีเช็ทซ์เฉพาะหลังสี่ทุ่ม ไม่คิดว่ามันจะทำอะไรเร้าใจอย่างนั้นเป็นเหมือนกันแล้วอย่างที่สอง...”

“อะไร” เพื่อนทั้งสองเอะใจเมื่อเห็นรอยยิ้มมีพิรุณของตรีหูซ

“ฉันใส่สี่ตีไข่เรื่องสี่ทุ่มซิน โอเค เรื่องเกิดขึ้นที่เบาะหลังสี่โมงจริง แต่...”

หล่อนยกไหล่ “มีผู้ชายแค่คนเดียว”

...แถมยังโดนเตะเสียไม่มีขึ้นดีอีกต่างหาก...

แต่ข้อหลังนี้เป็นเรื่องอับยศที่จะขอเก็บไว้ให้ตายไปพร้อมกายหยาบของหล่อนก็แล้วกัน

เอร่าน่าจะหัวเราะเยาะคำสารภาพของตรีหูซ แต่กลับไม่...หล่อนสารภาพออกมาอีกคน

“ฉันก็เหมือนกัน”

“แกทำไม อายบอกนะว่าแกก็ใส่สี่ตีไข่เรื่องไนเตินท์”

“เหตุเกิด ‘ไนเตินท์’ จริง แต่เราก็ก่แจบกันเท่านั้นแหละ”

เรียกเสียงโห่ดังลั่นจากเพื่อนทั้งสอง โดยเฉพาะลิลเนตรที่โวย

“อะไรกันเนีย สรุปรว่ามีฉันพูดความจริงอยู่คนเดียวหรือ ถ้าพีซังค์รู้ว่าฉันเอาเรื่องนี้มาเล่าให้พวกแกฟังเขาจะว่าไง!”

“อ๊วย เขาน่าจะดีใจนะที่แกช่วยแก้ภาพลักษณ์ผิดๆ ของเขา” ตรีหูซหัวเราะคิก “ให้พวกเรารู้ว่าอิตาหัวโบราณนั้นที่จริงก็เร้าร้อน มีจินตนาการเรื่องเช็ทซ์แบบแฟนตาซีกับเขาเหมือนกัน”

“แต่เดี๋ยวก่อน ตะกี้แกบอกว่ แกมีเช็ทซ์ริมหน้าต่างที่เปิดมาในตอนไปฮันนี่มูนเธอ” เอร่าเกิดเอะใจขึ้นมา “ฉันจำได้ ตอนนั้นแกบอกว่า อาอี๋ของพี่ซิงคี่ให้บัตรพักห้องฮันนี่มูนสวีตที่มัลดีฟส์ เป็นห้องริมสุด แล้วก็หันหน้าออกมหาสมุทรอินเดียไม่ใช่เธอ”

“ก็ใช่ะสิ” ลิลเนตรพยักหน้า “ตอนที่เรา...ทำอย่างนั้นกันนะ...มองออกไปเห็นวิวทะเลสวยมากเลยละ”

“โอ๊ย!” ตรีนุชตืดนิ้วข้างขมับเพื่อน ทำเอาอีกฝ่ายสะดุ้ง “แล้วแกกลัวใครจะมาเห็นยะยายตึงตึง! ชาวประมงที่กำลังตกหมึกอยู่ไกลออกไปสิบิโลเธอ!”

เอร่าหันมาตีมือผสมโรงกับตรีนุช หัวเราะสุดเสียงอย่างไม่เกรงใจก่อนจะพร้อมใจกันไปที่ลิลเนตร ประกาศว่า

“แกแพ้!”

“แกต้องโดนลงโทษ!”

ลิลเนตรหน้าเสียว

“ลงโทษอะไรอะ”

ตรีนุชหันมองไปรอบๆ บาร์อันครึกครื้นด้วยแวงตาเจ้าเล่ห์ แล้วหยุดอยู่ที่หนุ่มผมทองกลุ่มหนึ่งซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่โกน

“เห็นผู้ชายกลุ่มนั้นมะ” หล่อนเอียงตัวมากระซิบ “แกต้องหิ้วกลับห้องให้ได้คนหนึ่ง คนไหนก็ได้”

“ฮะ!” ลิลเนตรร้องเสียงหลง

“ไม่ยากหรอก ฉันเห็นเขามองมาทางนี้หลายทีแล้ว” ตรีนุชพิสูจน์ด้วยการขยิบตาไปให้ หนึ่งในนั้นก็ยกแก้วทักทายกลับมา “เห็นใหม่ แล่ขยิบตาทีเดียวก็ไม่วายจะกระดิกหางตามกลับไปเป็นพรวน”

“ฉันทำไม่เป็นหรอก” ลิลเนตรส่ายหน้าจนผมกระจาย ทำท่าจะ

ลูกหนี แต่ตรีหนูชควัวแขนหมับ ย้าช้ตทุกคำ

“นี่ไม่ใช่แค่คำทำบ้าๆ แต่จะเป็นการปลดปล่อยแกลูโลกใบใหม่ ก้าวข้ามความคิดที่ว่าแกเกิดมาเป็นของไอ้พีซังค์ หรือเสียพรหมจรรย์ให้ใครแล้วแกจะต้องเป็นของเขาคนเดียวตลอดไป! แกต้องจนความคิดซะใหม่ว่าแกเป็นโสด แกมีความสุข และแกจะสนุกกับใครก็ได้ การมีเซ็กซ์ไม่ใช่เรื่องผิด ตราบใดที่รู้วิธีป้องกันก็ไม่มีอะไรต้องกลัว!”

ไม่มีใครรู้ว่า...ทั้งหมดนั้นตรีหนูกำลังบอกกับลิลเนตร หรือลึ้กๆ แล้วหล่อนกำลังบอกตัวเองด้วยกันแน่!

ที่แน่ๆ พุดจบตรีหนูชก็หยิบถุงยางอนามัยออกมาทางเป็นแพ็กยาวเหยียด ทำเอาเพื่อนทั้งสองตาลีตาเหลือกริบตะครุบเก็บใส่กระเป๋า ก่อนที่ใครจะเห็น

“ใครสอนให้แกใจแตกแบบนี้ยัยตรี!”

ใครนะหรือ...ก็จะมีใครซะอีกล่ะ อยากรู้จริงๆ ว่า ‘หมอนั้น’ จะว่าไง ถ้าหล่อนเสียเวอร์จินที่นี้จริงๆ!

มุมปากหญิงสาวกระตุกเป็นรอยยิ้มร้าย หยิบแก้วโมฮีโตมาดื่มรวดเดียวหมด เศษใบสระแห่นหลุดลงคอทำเอาไอ้ล้าลัก เพื่อนทั้งสองต้องรีบพากันตบไหล่ เงยขึ้นมาอีกทีตาก็พรวาม้วด้วยน้ำหูน้ำตา

แวบนั่นเอง หางตาเห็นเหมือนใครคนหนึ่งกำลังยื่นมองมาจากอีกมุมหนึ่งของบาร์ หันไปก็เจอกับร่างสูงที่ช่างดูคุ่นตาจนทำให้ใจหายวาบ แต่เมื่อยกมือขยี้ตาไล่ความพรวาม้ว...ใครคนนั้นก็หายไปแล้ว

“เป็นไรหรือเปล่า”

เสียงของเพื่อนเรียกสติกลับมา...หล่อนคงตาพรวา หรือไม่ก็เมาจนตาฟาดไปเอง...มันน่าโมโหไหมล่ะที่ปล่อยให้หมอนั้นมวนเวียนอยู่ในความคิด เลยทำให้เห็นอะไรก็คล้ายคล้ายคล้าคล้าเป็นเขาไปหมด

ตรีนูชรีบสะบัดศีรษะแรงๆ เมื่อวกกลับมาเข้าเรื่องด้วยเสียงอู้อี้
“เออจี้ ถ้าแกทำไม่เป็น ฉันจะทำให้ดูเป็นตัวอย่าง”
“แกจะทำอะไร”

“แกสองคนมองหนุ่มๆ กลุ่มนั้นเอาไว้ให้ตึนะ เดี่ยวฉันนี่แหละ จะ
ทำให้คนหล่อสุดตกเป็นของยายลิล” ตรีนูชประกาศ แล้วคว้าแก้วเหล้าของ
เอรามาทองคอดมดไปอีกแก้วด้วยความรวดเร็วจนเจ้าของแยงคินไม่ทัน

ตรีนูชกระแทกแก้วที่เหลือแต่น้ำแข็ง ไบสะระเห่น และซีกมะนาว
คินลงบนโต๊ะ ก่อนจะลุกเดินดิ่งเข้าไปหาหนุ่มๆ กลุ่มเดิมที่จ้องมองอยู่นาน
แล้ว หนุ่มหล่อที่สุดในกลุ่มที่เพ็งยกแก้วรับไม่ตรีกันเมื่อครู่ พอเห็นหล่อน
เดินเข้าไปก็ก๊อกลุกจุกขึ้นต้อนรับ แต่กลายเป็นปล่อยไก่ตัวเบ้อเรอเมื่อ
ตรีนูชเดินผ่านเขาไปเสียเฉยๆ

เธอกับลิลเนตรสบตากันงงๆ เมื่อเห็นว่า...ตรีนูชเดินตรงดิ่งเข้าไป
หาหนุ่มแว่นหนา ผมสีซีด ดูสุดจะเหม็นที่หนึ่งไม่มีปากมีเสียงอยู่ในมุมมืดแทน

“ยายตรีมันเมาใช้เหม็นนะ” เอราคราง

แต่ดูเหมือนตรีนูชจะตั้งใจทำอย่างนั้น หล่อนก้มลงกระชิบกระซาบ
บางอย่างกับพ่อหนุ่มสุดเซย แล้วดึงฝายนั่นให้ลูกตามแรงจูงมาด้วยกัน

หนุ่มหล่อคนแรกยื่นแก้ว เบมือสองข้างแล้วกลอกตา พิมพ์ว่า
‘What the heck.’ เมื่อหล่อนควงหนุ่มเหม็นกลับมา หล่อนจึงหยุดยืมให้เขา
แล้วยื่นหน้าเข้าไปกระชิบ

“เสียตายจิงที่เพื่อนฉันสนใจคุณ ฉันก็แค่ไม่อยากมีปัญหากับเพื่อน
นะ”

พร้อมบู้ยิบให้ชายหนุ่มมองไปทางที่ลิลเนตรยืนลุ่นอยู่

คราวนี้พ่อหนุ่มหล่อค่อยยิ้มออก ตรีนูชซ่อนยิ้มเมื่อเห็นเขาแลบลิ้น
แตะริมฝีปากแล้วขยิบตาให้ลิลเนตร

“จะมีหนุ่มใจดีคนไหนให้ยืมปากกาได้บ้างเอ่ย”

แค่ถามลอยๆ เข้าไปในกลุ่ม ปากกาสามด้ามก็ถูกยื่นกลับมาให้
ตรีณุชรับมาด้ามหนึ่งพร้อมกล่าวขอบคุณ แล้วดึงมือใหญ่ของพ่อหนุ่มหล่อ
มาเขียนข้อความเป็นภาษาไทยใส่ใจกลางฝ่ามือ บอกเขาว่า

“ฝากข้อความให้เพื่อนฉันหน่อยนะคะ”

หล่อหน้าขยิบตา เปิดทางให้ขนาดนั้นมีหรือพ่อหนุ่มจะไม่เข้าใจ เขาตอบ
รับคำขอแล้วตรงดิ่งไปยังบาร์ซึ่งลิลเนตรและเอรานั่งอยู่โดยไม่รีรอ

ตรีณุชคิดไว้ในใจ หมุนตัวกลับมาหาหนุ่มหน้าเข้มแว่นหนาที่ตัวเอง
จับพลัดจับผลูไปคว่ำมา หัวหนักๆ ทำให้เซไปเล็กน้อย แต่ที่ไม่ล้มเพราะ
อีกฝ่ายรีบพยุงไว้

“คุณเป็นใครหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรๆ” ตรีณุชงยเมองหน้าเขา

พ่อหนุ่มหน้าจืดไม่ได้หน้าตาแย่ แต่ไม่มีอะไรน่าสนใจเท่านั้น... ไม่มี
อะไรเหมือน หรือเทียบได้กับ ‘หมอนั้น’ ของหล่อหน้าสักอย่าง

...แต่ต้องแบบนี้ไม่ใช่เธอ มันถึงจะสะใจ...

คิดแล้วรอยยิ้มร้ายกาจก็ผุดที่ริมฝีปาก เมื่อตรีณุชคว่ำมือเขาแล้ว
ลากออกจากบาร์ไปทันที!